

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ: ਦੇਰ ਲੱਗਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ

ਹੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਫੱਟੀਆਂ

Jeff Pippenger

2012-10-14

ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਾ ਬਚਨ

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਲਿਪਿਅੰਤਰ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦਾ ਸਾਡੀ ਵੈੱਬਸਾਈਟ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਤਿਨਿਪਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੌਖਿਕ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਜੋ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਪੜ੍ਹਾਅਾਂ ਨਾਲ ਪਰਿਚਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੌਖਿਕ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਵੈੱਬਸਾਈਟ ਉੱਤੇ ਮੌਜੂਦ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਸ਼ਾਇਦ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਚਾਨਵੇਂ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕਾਪੀ-ਸੰਪਾਦਨਾ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੜ੍ਹਾਅ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਲੰਘਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ 1989 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਾਡੇ ਵਰਤਮਾਨ ਇਤਿਹਾਸ ਤੱਕ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਵਿਕਾਸ ਨਾਲ ਹੈ।

ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਸਮਝ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੈਲਵ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਆਗਮਨ ਹੈ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਾ ਦੂਤ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੇ ਮਿਲਰ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ 1843 ਦੇ ਸਾਲ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ। ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਗਿਣਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ 1843 ਦੇ ਸਾਲ 22 ਮਾਰਚ 1843 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਅਤੇ 22 ਮਾਰਚ 1844 ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ, ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ, 1843 ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਲ 22 ਮਾਰਚ 1844 ਨੂੰ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਦੋ ਬਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ।

ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਾਂ ਦੇ 1335 ਦਿਨਾਂ, ਲੇਵੀਅਕਾਂਡ ਛੱਬੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੇ 2520 ਸਾਲਾਂ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠ ਦੇ 2300 ਦਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਰ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਾਰਚ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੈਮੂਅਲ ਸਨੋ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸਮਝ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਅੰਤ 1843 ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ 1844 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ; ਪਰ ਸਨੋ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਰਾਇਟ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਰ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਿਲਰ ਰਬਬੀਨੀ/ਵਸੰਤ-ਸੰਕ੍ਰਾਂਤੀ-ਆਧਾਰਿਤ ਸਮਾਂ-ਗਿਣਤੀ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਲ ਨੂੰ ਵਸੰਤ ਤੋਂ ਵਸੰਤ ਤੱਕ ਆਧਾਰਿਤ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਾਂ, ਤਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿੱਲਰ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਵਰਤਦੇ ਹੋਏ 22 ਮਾਰਚ 1844 ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਆਗਮਨ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਉਸ ਦੂਤ ਦਾ ਆਗਮਨ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਬਾਰੇ ਮਿੱਲਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅੰਸ਼ ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਬਿੰਦੂ ਸੀ।

“ਜੂਨ, 1842 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਿਲਰ ਨੇ ਪੋਰਟਲੈਂਡ ਦੀ ਕਾਸਕੋ ਸਟ੍ਰੀਟ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਲੜੀ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸੰਭਾਗ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਇਆ: ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨਿਰੁਤਸਾਹਤਾ ਦੇ ਭਾਰ ਹੇਠ ਆ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉੱਧਾਰਕ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੂਜੀ ਲੜੀ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਚਲਚਲਾਹਟ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਕੁਝ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਛੋਟਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੰਥਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਮਿਲਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੰਚਾਂ ਤੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਇਸ ਵਕਤਾ ਦੀਆਂ ਕਥਿਤ ਉਤਸ਼ੁੱਗਖਲ ਭੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਨ; ਪਰੰਤੂ ਚਿੰਤਿਤ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਭੀੜਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਲਈ ਭਵਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸਭਾਵਾਂ ਅਸਾਧਾਰਣ ਰੂਪ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਧਿਆਨਮਗਨ ਸਨ।” Life Sketches, 27.

ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਬੰਦ ਹੋਣਾ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਾਰੇ ਮਿਲਰ ਦੀ ਰੱਬੀਨੀ/ਵਿਸ਼ਵਤ-ਆਧਾਰਿਤ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਨੇ 1843 ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ। ਜੂਨ 1842 ਵਿੱਚ ਪੋਰਟਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਅਸਵੀਕਾਰ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤਤੋਗਤਵਾ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ ਸਮਾਪਨ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਸਮੁਏਲ ਸਨੋ ਦੁਆਰਾ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਰਾਇਤ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ ਸੀ।

ਪਹਿਲੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਦੀ ਕਾਪੀ-ਸੰਪਾਦਨਾ ਕਰਨੀ ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਜੋ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜੋ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਰੁੱਧ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਵੀ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਆਗਮਨ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਅਨਮੋਹਰ ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਐਸਾ ਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ-ਸੂਚਨਾ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਮਿਲਰਾਈਟ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਜੋਂ ਸਾਡੀ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਕਰਕੇ ਠੋਕਰ ਖਾ ਬੈਠੇ ਹਨ।

“ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸੰਦੇਸ਼ 1843 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੀਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ; ਪਰ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ, ਇਹ ਅਤਿ ਅਨਿਵਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਕਲਮ ਅਤੇ ਬੋਲੀ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਨਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਲਿਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਤੀਜਾ ਹੋ ਗੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਵਚਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਣੇ ਹਨ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ।” Selected Messages, book 2, 104.

ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ 95 ਵਿੱਚੋਂ 2

ਮਿਲਰਾਈਟ ਕੈਲੰਡਰ ਅਤੇ ਤਾਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਮਝ

ਸਾਡੀ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ 22 ਮਾਰਚ 1844 ਪਹਿਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਿਨ ਹੈ, ਤਾਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਦਿਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਰਚ 1844 ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਜਿਸ ਨੂੰ 1843 ਦਾ ਅੰਤ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਭੁੱਲ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਾਈਬਲੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪਰਖਿਆ। ਇਹ ਗੱਲ ਗੇਰਹਾਰਡ ਡਾਮਸਟੀਗਟ ਦੀ ਪੁਸਤਕ, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਫ਼ੇ 89 ਅਤੇ 92 ਉੱਤੇ, ਸਮਝਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ 1843 ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਦੇ ਦੋ ਅੰਗਾਂ ਦਾ ਮੁੜ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ: 1843 ਤੋਂ 1844 ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਿਨ ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰ ਸਕਣ।

ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ 22 ਮਾਰਚ ਤੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ ਤੱਕ ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਲਹਿਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ 22 ਮਾਰਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਲਾਭਕਾਰੀ ਸੰਕੇਤ ਹੈ—ਸੱਤ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੱਥਾਤਮਕ ਹੈ।

ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਪੂਰਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਗਲਤ ਸਮਝ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਗਲਤ ਸਮਝ ਨੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ; ਕੋਈ ਐਸੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ 1843, 22 ਮਾਰਚ 1844 ਨੂੰ ਬੀਤ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਿਆ।

ਡਾਮਸਟੇਗਟ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਰਾਇਟ ਗਿਣਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ 17 ਅਪ੍ਰੈਲ 1844 ਦੇ ਨਵੇਂ ਚੰਦ ਨਾਲ ਯਹੂਦੀ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਮੁੱਖ ਮਿਲਰਾਈਟ ਪੱਤਰਿਕਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਤੱਥੀ ਬਹੁਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ 21 ਮਾਰਚ 1844 ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮੁੜ ਆਉਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ 21 ਮਾਰਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੀ-ਪਛਾਣੀ ਤਾਰੀਖ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਉਲਟ-ਫੇਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾਲ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਿਲਰ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟ ਝੂਠੇ ਹਨ। ਇਹੀ ਮਿਆਰੀ ਸਮਝ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮੇਂ ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ ਲੈ ਗਿਆ। ਇਹ ਉਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਦਰਭ-ਬਿੰਦੂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੱਲ੍ਹ ਉੱਠਿਆ ਸੀ।

ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਰਸ਼ਨ

ਅੱਜ ਮੈਂ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਂ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚਮਕਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੀ, ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵੱਲ ਦੇ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪੂਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਪਤੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੱਧਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ, ਜੋ ਮਾਰਗ ਦੇ ਆਰੰਭ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਰਸਤੇ ਉੱਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾਂਦੀ ਹੈ, 1840 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਮੱਧਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪੂਰਤੀ 12 ਅਗਸਤ ਤੋਂ 17 ਅਗਸਤ ਤੱਕ ਹੋਈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਐਕਸੇਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ—ਸਤੰਬਰ ਅਤੇ ਅਕਤੂਬਰ, ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਪੰਜ ਦਿਨ—ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਲੈ ਕੇ ਚਲੇ। 22 ਅਕਤੂਬਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਦੋ-ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਅਰਸਾ ਮੱਧਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਤਾਂਭੀ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਅਰਸੇ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਆਏ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਮੱਧਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੈਰੀਇੰਗ ਟਾਈਮ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ

ਇੱਥੇ 1840 ਤੋਂ 1844 ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਕਈ ਅਜਿਹੇ ਅਨੁਚੇਦ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਸਥਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ

ਸਥਿਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਆ ਕੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਮਰਥ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਮੋਹਰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਾਲ-ਦਿਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕਯ 10 ਦਾ ਦੂਤ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸਹਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਦੂਤ ਦੂਜਾ 1842 ਦੇ ਜੂਨ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੱਲ੍ਹ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਕਿ 1842 ਦੇ ਜੂਨ ਵਿੱਚ, ਮਿਸਟਰ ਮਿਲਰ ਨੇ ਕੈਂਸਕੋ ਸਟ੍ਰੀਟ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀਆਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਕ੍ਰਮ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਅਪਵਾਦਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਲਏ। ਇਸ ਲਈ, 1842 ਦੇ ਜੂਨ ਵਿੱਚ, ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸੀਆ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਬਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਬੁਲਾਹਟ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਹੈ।

ਮਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੇ ਜੂਨ 1842 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਤਥਾਪਿ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦਾ ਸੱਦਾ—ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਅੰਤਰਵਸਤੂ—ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1844 ਦੀ ਗਰਮੀ ਤੱਕ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਦੂਤ ਦੂਜੇ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਜੂਨ 1842 ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ Exeter Camp Meeting ਵਿੱਚ 12–17 ਅਗਸਤ, 1844 ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਮਰਥ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤੀਜਾ ਦੂਤ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਅਤਿ-ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦਾ ਮਾਰਗ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਹੁਣ ਅਤਿ-ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਵਾਚਾ ਦਾ ਸੰਦੂਕ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਦਸ ਹੁਕਮ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਮਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੂੰ ਅਤਿ-ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਭਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਰ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਚਮਕ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਭਤ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਭਤ ਜਾਂ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਰੀਖਿਆ ਹੋਵੇਗੀ। 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਵਿਸ਼ਯ-ਵਸਤੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਤਿੰਨਾਂ ਸੁਨੇਹਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ 1798 ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਦੂਤ ਵਜੋਂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ 1818 ਤੱਕ—ਵੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ—ਮਿਲਰ ਨੇ ਉਸ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਸੁਨੇਹਾ ਤਾਂ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣ, ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਸਮਰਥਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ 1842 ਦੇ ਜੂਨ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ 1842 ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਲਰਾਈਟ ਨੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਲ ਕਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਅਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। 1844 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਤੱਕ ਹੀ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਸੰਦੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਸਮਰਥ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ, ਜਦੋਂ ਹਾਈਰਮ ਐਡਸਨ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਮਹਾਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਾਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਬਦਲਾਅ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਪਰ 23 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਹਾਈਰਮ ਐਡਸਨ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਜਾਨਵਰ ਦੀ ਛਾਪ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਲੇਖ ਲਿਖਣ ਜਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ-ਅਵਧੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝੇ।

ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਜਿਵੇਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਤਦ ਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕ 18 ਦਾ ਚੌਥਾ ਦੂਤ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਈਵਸਟ੍ਰੀਮਿੰਗ 'ਤੇ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਡੀਵੀਡੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇਖਣਗੇ, ਉਹ 11 ਸਤੰਬਰ 2001 ਨੂੰ ਚੌਥੇ ਦੂਤ ਦੇ ਤੀਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਤਰਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵੇਲੇ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਤਰਕ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ: ਚੌਥਾ ਦੂਤ ਟਵਿਨ ਟਾਵਰਜ਼ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤਿੰਨਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ: ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਮਰੱਥ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਦੀਆਂ ਸੁੱਧੀਆਂ

ਜੂਨ 1842 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ—ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ—ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਫਿਰ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤਿ-ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਾਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਿਤ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੰਦਰ ਦੀਆਂ ਸੁੱਧੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਦੋ ਵਾਰ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੰਦਰ ਦੀਆਂ ਸੁੱਧੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਮੰਦਰ-ਸੁੱਧੀਆਂ ਨੂੰ ਜੂਨ 1842 ਵਿੱਚ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਮੰਦਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ, ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ—ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਮੰਦਰ-ਸੁੱਧੀ ਦੇ ਵੇਲੇ, ਜਦੋਂ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਮੰਦਰ-ਸੁੱਧੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਨੂੰ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋ ਮੰਦਰ-ਸੁੱਧੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹੀ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ।

ਇਹ ਗਿਦਐਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਹੈ। ਗਿਦਐਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਹੋਏ ਸਨ, ਜੋ ਦੋ ਮੰਦਰ-ਸੁੱਧੀਕਰਣਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ

ਆਓ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਅਧਿਐਨ *Spiritual Gifts*, volume 1, pages 195–196 ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਉਧਰਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਇਸ ਲਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸਮਝ ਸਕੀਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੀ ਜੋਤ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ; ਜੇ ਅਸੀਂ ਐਸਾ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਲੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਾਂ।

ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਆਏ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਦੂਤ ਭੇਜੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜੋ ਹਰ ਥਾਂ ਗੂੰਜਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਸਨ, “ਮੇਰੇ ਲੋਕੋ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਓ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰ ਨਾ ਬਣੋ, ਅਤੇ ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਲਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਸਵਰਗ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧਰਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੀਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੋੜ ਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ,”—ਹੁਣ, ਉਸ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 18:4 ਦਾ ਉਧਰਣ ਦਿੱਤਾ, “ਮੇਰੇ ਲੋਕੋ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਓ, . . . ।” ਅਤੇ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੀਜੇ [ਦੂਤ ਦੇ] ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੋੜ ਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦਾ ਪੁਕਾਰ 1844 ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਸੀ।”

ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਜੂਨ 1842 ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਅਗਸਤ 1844 ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਣਾ—ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦੀ ਪੁਕਾਰ—ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਚੌਥੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ। ਚੌਥਾ ਦੂਤ ਉਹ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 18 ਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਉਤਰਦਾ ਹੈ।

“ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੀਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੇ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ 1844 ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦਾ ਪੁਕਾਰਾ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਧੀਰਜਵਾਨ, ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਤਾਂ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਸੀ,”—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਸੀ? ਧੀਰਜਵਾਨ—ਕੀ? ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਧੀਰਜਵਾਨ, ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਤ। ਠੀਕ ਹੈ? ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਤ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1335 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਰੀ ਕਰੇ, ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ।” ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਹਨ।”

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਉਹਨਾਂ ਧੀਰਜਵਾਨ, ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨਾਂ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਆਖਰੀ ਗੰਭੀਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ, ਬਾਬਲ ਦੇ ਪਤਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ; ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਣ।” — ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਪਰ ਸਾਡੇ ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ ਉਸ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਵ-ਚਿੱਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਾਂ।

“ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਰੌਸ਼ਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਹਰ ਥਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ; ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੁਝ ਰੌਸ਼ਨੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਸੁਨੇਹੇ ਨਾ ਸੁਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਸੱਦੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਕੇ ਡਿੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਏ।” — ਇਹ ਹੈ “ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਜਾ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਓ!” ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਬਲ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਡਿੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਹਨ, ਬਾਬਲ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ।

“ਕਈ ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਚਮਕੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਮੌਤ ਚੁਣਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।”—ਹੁਣ ਉਹ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜੇਹੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਠੀਕ ਹੈ। ਅੱਜ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਵੇਲੇ ਜੀਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਸਵੀਕਾਰਤਾ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਰਸੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰੋ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ, ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਈਸਵੀ 34 ਵਿੱਚ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਦਾਨੀਏਲ 8 ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ 9 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ 2300 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਪਰਖ ਦੇ 490 ਵਰ੍ਹੇ ਵੱਖਰੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ 490 ਵਰ੍ਹੇ ਈਸਵੀ ਸੰਨ 34 ਵਿੱਚ ਇਸਤੀਫਾਨੁਸ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਨਾਸ 70 ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। *ਦ ਗ੍ਰੇਟ ਕਾਨਟ੍ਰੈਵਰਸੀ* ਵਿੱਚ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਇਹੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 34 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜੇਹੇ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਣ। ਉਹ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ

ਹੈ।

ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਉਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪੁਰਵਛਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਆਖਿਰਕਾਰ ਡਿੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇਗਾ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉਹ ਬੱਚੇ ਜੋ ਹੁਣ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਇਨਕਾਰ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਜਾਂ ਪੁਰਵਜਾਂ ਨੇ ਉੱਨੀਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸੁਨੇਹੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਜਾਂ ਮੌਤ ਚੁਣਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਨੇ ਜੀਵਨ ਚੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਲਿਆ। ਤੀਜੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ; ਸਭ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਰਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬੁਲਾਕੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਪ੍ਰਬਲ ਸ਼ਕਤੀ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਅਤੇ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਡਰ ਅਤੇ ਰੋਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਮਰੱਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਣ ਜੋ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਖਰੀ ਸੱਚਾ ਗਰੀਬ ਗੁਲਾਮਾਂ ਤੱਕ ਵੀ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚਲੇ ਭਗਤਜਨ, ਨਿਮਰ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੀ ਧੰਨ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੀ ਆਸ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿਕੋਣ 'ਤੇ ਅਪਾਰ ਆਨੰਦ ਦੇ ਆਪਣੇ ਗੀਤ ਉਡੇਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਭੈ ਅਤੇ ਅਚੰਭਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਨ ਅਚਰਜਕਾਰੀ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਬੀਮਾਰ ਚੰਗੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਅਦਭੁੱਤ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ, ਪਰਿਣਾਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ, ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਤੀਜੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੱਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਤੀਜਾ ਸੁਨੇਹਾ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਬਲ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਡੇ ਲਾਅ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕ 18 ਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੰਡੇ ਲਾਅ ਸੰਕਟ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਥਾਪਿ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਦਰਭ-ਬਿੰਦੂ ਵਜੋਂ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਾਂਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੇਵਕ, ਜੋ ਉੱਚਾਈ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਰਥ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਆਪਣੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਚਮਕ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ, ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਵਧੇ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਆਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਧਰ-ਉੱਧਰ ਵਿਖਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਇਸ ਬੁਲਾਹਟ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਲੱਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਜਣੇ ਉਹਨਾਂ ਨਿੰਦਿਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਗਏ, ਜਿਵੇਂ ਲੂਤ ਨੂੰ ਸਦੇਮ ਦੇ ਨਾਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬੁਲਾਹਟ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਲੂਤ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਸਦੇਮ ਦੇ ਨਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦਾਨੀਏਲ 11 ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਆਯਤ 41 ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਮਹਿਮਮਈ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ "ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲਣਗੇ, ਅਰਥਾਤ ਏਦੇਮ, ਮੋਆਬ, ਅਤੇ ਅੰਮੋਨ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਲੋਕ।" ਮੋਆਬ ਅਤੇ ਅੰਮੋਨ ਲੂਤ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਨ। ਲੂਤ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਵੇਲੇ ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬਚ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ।

ਭੈਣ ਵਾਈਟ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਡਿੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਲੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਲੇਟ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਦੂਮ ਵਿੱਚੋਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਉੱਤਮ ਮਹਿਮਾ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਧਨਾਢ ਪ੍ਰਚੁਰਤਾ ਨਾਲ ਉਤਰੀ, ਯੋਗ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਰਖ ਦੀ ਘੜੀ ਨੂੰ ਸਹਿ ਸਕਣ। ਹਰ ਥਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਜੋ ਕਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, "ਇੱਥੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਧੀਰਜ ਹੈ; ਇੱਥੇ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।"

ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਬੁਲਾਹਟ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸਮੇਂ ਦੀ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਵਰਤਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਦੀ ਇਕ ਬੁਲਾਹਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਹੈ।

ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਈਬਲੀ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਰਤਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸੇਦੇਮ ਅਤੇ ਗਮੇਰਾਹ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਤਪੱਤੀ 19:1-11 ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ, ਜੋ ਲੂਤ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਹੈ।

ਅਤੇ ਸੰਝ ਵੇਲੇ ਦੇ ਦੂਤ ਸਦੂਮ ਵਿੱਚ ਆਏ; ਅਤੇ ਲੂਤ ਸਦੂਮ ਦੇ ਫਾਟਕ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਲੂਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਨਿਵਾ ਕੇ ਸਾਸ਼ਟਾਂਗ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਵੇਖੋ ਹੁਣ, ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਦੇ ਘਰ ਵੱਲ ਮੁੜ ਆਓ, ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਠਹਿਰੋ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਧੋ ਲਓ; ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸਵੇਰੇ ਤੜਕੇ ਉੱਠ ਕੇ ਆਪਣੀ ਰਾਹ ਲੱਗੋਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਨਹੀਂ; ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਕੀਤਾ; ਤਦ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਮੁੜ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਭੋਜ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਬੇਖਮੀਰੀ ਰੋਟੀਆਂ ਸੇਕੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੋਜਨ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਲੇਟਣ ਲੱਗੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਮਰਦ, ਅਰਥਾਤ ਸਦੂਮ ਦੇ ਮਰਦ, ਘਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕੇ ਪਾਸੋਂ ਘੇਰ ਲਿਆ, ਬੁੱਢੇ ਤੇ ਜਵਾਨ, ਹਰ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਜਾ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੂਤ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਮਰਦ ਕਿੱਥੇ ਹਨ ਜੋ ਅੱਜ ਰਾਤ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਨ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਬਾਹਰ ਲਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣੀਏ। ਤਦ ਲੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬਾਹਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਭਰਾਵੇ, ਐਸੀ ਬੁਰਾਈ ਨਾ ਕਰੋ। ਵੇਖੋ ਹੁਣ, ਮੇਰੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ; ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਾਹਰ ਲਿਆਉਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇ; ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਮੇਰੀ ਛੱਤ ਦੀ ਛਾਂ ਹੇਠ ਆਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਪਿੱਛੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਇਕਲਾ ਮਨੁੱਖ ਪਰਦੇਸੀ ਹੋ ਕੇ ਆ ਵੱਸਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਹ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਬੁਰਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਮਨੁੱਖ, ਅਰਥਾਤ ਲੂਤ, ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜਣ ਲਈ ਨੇੜੇ ਆ ਗਏ। ਪਰ ਉਹ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਹੱਥ ਵਧਾ ਕੇ ਲੂਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਿੱਚ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਮਰਦ ਘਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ, ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਵੱਡੇ ਤੱਕ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਲੱਭਦੇ ਲੱਭਦੇ ਖੱਕ ਗਏ।

ਕ੍ਰਮਿਕ ਪਰਖ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਪਰਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਪਰਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਰਲੀ ਰਾਇਟਿੰਗਜ਼, ਸਫ਼ਾ 259 ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:

"ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯੂਰੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਲਾਭਾਨਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇ; ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਉੱਪਰਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸੇਵਾ-ਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੇ।" ਫਿਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ

ਸੰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਲਾਭਾਨਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇ; ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਤੋਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੇ।”

Early Writings, 259 ਦੇ ਉਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਯਹੂਦੀ ਪੂਰਨ ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਅੰਧਪਣ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਲੂਤ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਦੋ ਦੂਤ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ (ਜੂਨ 1842), ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਲਈ ਠਹਿਰਾਂਦਾ ਹੈ (ਠਹਿਰਾਈ ਦਾ ਸਮਾਂ)। ਇਕ ਨਿਆਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844)।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਸਮੇਟਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਾਈਬਲੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਵਾਂਗੇ, ਜਿੱਥੇ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੂਸਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ, ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਦਾ ਸਮਾਂ

ਅਗਲਾ ਇਤਿਹਾਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੂਸਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ ਬਾਰੇ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ, ਜੋ ਕਿ ਸੱਬਥ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ, ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਬੱਦਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਪਰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿੱਚ ਉਹ ਘਣਾ ਬੱਦਲ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। “ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਬੱਦਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਰਾਤਾਂ ਰਿਹਾ।” Patriarchs and Prophets, 313, 314.

ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਠਹਿਰਾਉ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੂਸਾ ਨੇ ਮੰਦਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਸੰਬੰਧੀ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ 46 ਦਿਨ ਬਿਤਾਏ, ਜੋ 1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਦੇ ਉਹਨਾਂ 46 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਨਤਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ 2:20 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੋਰੋਦੇਸ ਦੁਆਰਾ ਮੰਦਰ ਦੀ ਮੁੜ-ਉਸਾਰੀ ਦੇ 46 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖੀ ਮੰਦਰ ਦੇ 46 ਕ੍ਰੋਮੋਸੋਮਾਂ ਦੇ ਵੀ ਸਮਾਨਤਰ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਯਹੇਸ਼ੂ ਮੂਸਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਮੰਨ ਖਾਧਾ ਅਤੇ ਉਸ ਚਸ਼ਮੇ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ ਜੋ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦਾ ਸੀ। ਯਹੇਸ਼ੂ ਮੂਸਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬੱਦਲ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਗਿਆ, ਪਰ ਮੂਸਾ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਬਾਹਰ ਹੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਖਾਂਦਾ-ਪੀਂਦਾ ਰਿਹਾ, ਜਦਕਿ ਮੂਸਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਚਾਲੀ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਪਵਾਸ ਰੱਖਿਆ।

ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਐਸਾ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿਵਿਆ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। “ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਬਣਾਉਣ; ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੱਸਾਂ” (Exodus 25:8), ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਸੀ।

ਇੱਥੇ ਹੀ ਅਸੀਂ ਸੰਖਿਆ 46 ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੀ ਨਿਰਮਾਣ-ਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਅਸੀਂ ਕੁਚ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਾਂਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਛਾਇਆ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਮਾਹੌਲ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਿਤ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਉਹ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਤੂੰ, ਅਤੇ ਅਹਾਰੋਨ, ਨਾਦਾਬ, ਅਤੇ ਅਬੀਹੂ, ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਸੱਤਰ ਬਜ਼ੁਰਗ, ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਕੋਲ ਉੱਤੇ ਆਓ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰੋ। . . . ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੇ ਲਹੂ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਕੇ ਪਿਆਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ; ਅਤੇ ਲਹੂ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਨੇ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਛਿੜਕਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਨੇਮ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਲਈ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਈ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਕੁਝ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ

ਅਸੀਂ ਉਹੀ ਕਰਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੇ ਲਹੂ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਛਿੜਕ ਕੇ ਆਖਿਆ, ਵੇਖੋ, ਇਹ ਉਸ ਨੇਮ ਦਾ ਲਹੂ ਹੈ, ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਕੁਚ 24:1, 6-8.

ਇਹ 46-ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਇਹ ਠਹਿਰ ਕੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਉਹ ਵੇਲਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਇੱਕ ਲੋਕ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸੀ? ਹਾਂ।

ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਇਸਾਈ ਕਲੀਸੀਆ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਸੀ? ਹਾਂ।

ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਹਨਾਂ ਮੀਲ-ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਸੇ ਲੋਕ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਆ ਅਤੇ ਓਥੇ ਹੀ ਰਹਿ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪੱਥਰ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਕਮ ਦੇਵਾਂਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਲਿਖੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਵੇਂ। ਤਦ ਮੂਸਾ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸੇਵਕ ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਵੀ; ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਥੇ ਹੀ ਠਹਿਰੇ ਰਹੋ, ਜਦ ਤਕ ਅਸੀਂ ਮੁੜ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਾ ਆਈਏ; ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਹਾਰੂਨ ਅਤੇ ਹੂਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਨ; ਜੇ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਵੇ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਬੱਦਲ ਨੇ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਿਆ। ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੀਨਈ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰੀ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਬੱਦਲ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਢੱਕਿਆ ਰੱਖਿਆ; ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਬੱਦਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ ਉੱਤੇ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਬੱਦਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਰਾਤ ਰਿਹਾ। ਕੁਚ 24:12-18.

ਮੂਸਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਠਹਿਰਾਅ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਦੇ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਅਦੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਮੰਦਰ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਬਾਰੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।

1798 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ, ਉਹਨਾਂ 46 ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਸਕੇ।

ਜਿਸ ਅਵਧੀ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਸੱਤਰ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਪਸਾਹ ਤੋਂ ਪੰਜਾਹ ਦਿਨ ਬਾਅਦ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਯਾਦਗਾਰੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਨਾਉਣ। ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਪ੍ਰਾਰੰਭਿਕ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਯਾਦਗਾਰੀ ਮਨਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਵਿੱਚ, ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ।

ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਅਤੇ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ

ਆਓ ਅਸੀਂ ਐਮਾਉਸ ਦੇ ਰਾਹ ਦੀ ਕਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ, ਲੂਕਾ 24:44-52 ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ, ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਵੱਲ ਨਿਗਾਹ ਕਰੀਏ।

ਲੂਕਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰ ਰਹੇ ਦੋ ਚੇਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਠਹਿਰਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਉੱਥੇ 'ਠਹਿਰਨਾ' ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਠਹਿਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੱਖਰਾ ਠਹਿਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ [ਯਿਸੂ ਨੇ] ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਉਹ ਬਚਨ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹੇ ਸਨ, ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੂਸਾ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਨਬੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਭਜਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਪੂਰਾ ਹੋਣਾ ਅਵਸ਼ਯ ਹੈ। ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧਿ ਖੋਲ੍ਹੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹ ਲਈ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਣਾ ਅਵਸ਼ਯ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਮਨ-ਫਿਰਾਵਾ ਅਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸਭ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ। ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਭੇਜਦਾ ਹਾਂ; ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਟਿਕੇ ਰਹੋ, ਜਦ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚਾਈ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਯੁਕਤ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਓ।

ਉਡੀਕ ਦਾ ਸਮਾਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਠਹਿਰੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਲਈ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਠਹਿਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਉਡੀਕ ਕਰਨਾ ਹੈ। “ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਕਿਸ ਲਈ? ਸਮਰਥਾ ਲਈ।

ਤੁਸੀਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਸਾਮਰਥਕਤਾ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਜਦ ਤਕ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਕਥਾ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜੋਤਿ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਰਹੇ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਸਮਝਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।

ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੋ ਕਿ ਇਹ ਗੱਲ ਕਿੱਥੇ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੱਲ੍ਹ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ

ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਭ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਆਈ। ਇਹੋ ਹੀ ਉਹ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਰੰਭ-ਬਿੰਦੂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: 1335, 2520, ਅਤੇ 2300 ਦਿਨ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅੰਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਉਹ ਤਿੰਨ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਸਨ: 1335, 2520, ਅਤੇ 2300।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ 2520 ਅਤੇ 1335 ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਮੌਜੂਦ ਦੁਸਟ ਸੰਸਾਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹੋ।

ਇਹੀ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿਥੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਭ ਨਾਲ ਵਧ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਉਹ ਠਹਿਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾਈ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੀ।

ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਠਹਿਰੇ ਰਹੋ, ਜਦ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਉੱਪਰੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਓ। ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਥਨੀ ਤੱਕ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਉਠਾਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ। ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਏ। ਲੂਕਾ 24:44-52.

ਬੇਥਾਨੀਆ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਇੱਕ ਉਪਨਗਰ ਹੈ, ਜੋ ਨਗਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਡੇਢ ਮੀਲ ਦੂਰ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੂਰੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਹਰ ਥਾਂ ਪੈਦਲ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਬੈਥਨੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਘਰ।'

ਯਿਸੂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਿਯ ਟਿਕਾਣਾ ਬੇਤਨੀਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਲਾਜ਼ਰਸ, ਮਰਿਯਮ ਅਤੇ ਮਾਰਥਾ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਇਹ ਗੱਲ ਧਿਆਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਵਿਜੈਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਦੀ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਿੱਤਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਲਈ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਬੈਥਨੀਆ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਿਆ ਰਿਹਾ, ਜੋ ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਠਹਿਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਜਿੱਤਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇੱਕ ਠਹਿਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਲੂਕਾ 24:44-52 ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਾਂ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਠਹਿਰੇ ਰਹਿਣ ਬਾਰੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

Early Writings ਦੇ ਸਫ਼ਾ 247 ਵਿੱਚ, ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ, ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:

ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਠਹਿਰਾਅ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਉਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1843 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1844 ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

“ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ” ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵਿਲੰਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਸਬੂਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਲਈ 1843 ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ 1844 ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੀ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ।

ਯਾਕੂਬ ਦਾ ਠਹਿਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਵਾਅਦਾ##

ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਠਹਿਰਾਅ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਇਹ ਠਹਿਰਾਅ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਨੂੰ ਹੀ ਛੁਹਾਂਗੇ।

ਉਤਪੱਤੀ 28, ਪਦ 10 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਕੇ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਕਥਾ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਰੂਪ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਦੇ 144,000 ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਚਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਤਰ ਹੋਏ—ਦੋ ਪਤਨੀਆਂ, ਰਾਹੇਲ ਅਤੇ ਲੇਆਹ, ਅਤੇ ਦੋ ਉਪਪਤਨੀਆਂ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਈ: ਲੇਆਹ ਲਈ 2520 ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਹੇਲ ਲਈ 2520 ਦਿਨ। ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ 2520 ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਉੱਤਰੀ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਯਾਕੂਬ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ 144,000 ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਕਥਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਚਾਨਣ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਬੇਰਸ਼ੇਬਾ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਅਤੇ ਹਰਾਨ ਵੱਲ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਥਾਂ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਰਾਤ ਭਰ ਟਿਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਥਾਂ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਲਈ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਥਾਂ ਸੌਣ ਲਈ ਲੇਟ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸੁਪਨਾ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸੀੜ੍ਹੀ ਟਿਕਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰਾ ਆਕਾਸ਼ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦੂਤ ਉਸ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਉਤਰਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਯਹੋਵਾਹ ਉਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਖੜਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ ਯਹੋਵਾਹ, ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਇਸਹਾਕ ਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਾਂ; ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਤੂੰ ਲੋਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ,

ਉਹ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਸੰਤਾਨ ਧਰਤੀ ਦੀ ਧੂੜ ਵਰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਤੂੰ ਪੱਛਮ ਵੱਲ, ਅਤੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲ, ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਵੱਲ, ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਫੈਲ ਜਾਵੇਂਗਾ; ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਸੰਤਾਨ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਘਰਾਣੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਤੂੰ ਜਾਵੇਂਗਾ ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਫਿਰ ਇਸ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵਾਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗਾ, ਜਦ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਹ ਕੁਝ ਪੂਰਾ ਨਾ ਕਰ ਲਵਾਂ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਉਤਪਤਿ 28:10-15.

ਪ੍ਰਭੂ ਯਾਕੂਬ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਦੇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਉਹ ਯਾਕੂਬ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਦੇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਦੇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੈਂਤੀਕੁਸਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਦੇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਕਥਾ ਵਿੱਚ, ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਵੱਲ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਉਹ ਸੀੜੀ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦੂਤ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਉਤਰਦੇ ਹਨ—ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਤਦ ਯਾਕੂਬ ਆਪਣੀ ਨੀਂਦ ਤੋਂ ਜਾਗ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਯਹੋਵਾਹ ਇਸ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਡਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਥਾਂ ਕਿੰਨੀ ਭਿਆਨਕ ਹੈ! ਇਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਘਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੀ ਆਕਾਸ਼ ਦਾ ਫਾਟਕ ਹੈ। ਉਤਪੱਤੀ 28:16-17.

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਵੇਲੇ, ਮਿਲਰਾਈਟ ਕੁਆਰੀਆਂ ਜਾਗ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਘਰ ਬਣ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਸਵੇਰੇ ਤੜਕੇ ਉੱਠਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਲਿਆ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਵਾਸਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਮਾਰਕ-ਸਤੰਭ ਵਾਂਗ ਖੜਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰੇ ਉੱਤੇ ਤੇਲ ਉਡੇਲਿਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਥਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਬੇਬੇਲ ਰੱਖਿਆ; ਪਰ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਮ ਲੂਜ਼ ਸੀ। ਉਤਪੱਤੀ 28:18-19.

“ਲੂਜ਼” ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 1798 ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲੋਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਲੂਜ਼” ਤੋਂ “ਬੇਬੇਲ” ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਇੱਕ ਮਨਤ ਮੰਨੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਵਸਤੂ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਜੇ ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂ; ਤਦ ਯਹੋਵਾਹ ਮੇਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਇਹ ਪੱਥਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਤੰਭ ਵਜੋਂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਉਸ ਸਭ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ ਦਸਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਤੈਨੂੰ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਉਤਪੱਤੀ 28:20-22.

ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਮਨਤ ਅਹਿਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ—ਪੁਰਾਤਨ ਰਾਹਾਂ ਵਿੱਚ—ਕਾਇਮ ਰੱਖੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਲਈ ਰੋਟੀ ਦੇਵੇ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਆਪਣੇ ਹੀ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਖਾਣਗੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਮੁਰਖਤਾ ਵੱਲ ਮੁੜ ਨਹੀਂ ਜਾਣਗੇ।

ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਹ ਰੋਟੀ ਖਾਂਦੇ ਰਹੀਏ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਵਾਅਦਾਕਾਰ ਸੰਬੰਧ ਕਾਇਮ ਰੱਖੇਗਾ। ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਮਨਤ ਵਿੱਚ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਵਸਤੂ 1843 ਦੀ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ਚੱਟਾਨ—ਪੁਰਾਤਨ ਮਾਰਗਾਂ ਅਤੇ ਰੋਟੀ—ਆਖਦੀ ਹੈ।

“ਉਹ ਸੀੜੀ ਜੋ ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਰਾਤ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਧਾਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰੀ ਪੌੜੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਆਕਾਸ਼ਾਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਸੀ; ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਸੀੜੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹਰ ਪੌੜੀ ਉੱਤੇ ਚਮਕ ਰਹੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਦੂਤ ਇਸ ਚਮਕਦਾਰ ਜੋਤ ਦੀ ਸੀੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਉਤਰਦੇ

ਸਨ,—ਇਹ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਅਤੇ ਸੁਰਗੀ ਥਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰੰਤਰ ਬਣੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸੰਚਾਰ-ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੁਰਗੀ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਸਾਧਨਤਾ ਰਾਹੀਂ, ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੀੜੀ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੀੜੀ ਯਾਕੂਬ ਲਈ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਜੋ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਜਿਸ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਅਤੇ ਜੋਤ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਸੁਰਗੀ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਕਰਤੱਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਏ, ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਫੈਲਾਏ।” *Fundamentals of Christian Education*, 270.

ਜਦੋਂ ਉਹ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੀੜੀ ਉੱਤੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਭੇਜ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਸੀੜੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ—ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਉਹ ਮਾਧਿਅਮ। ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਮਾਧਿਅਮ ਹੋਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਸੀੜੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ; ਉਹ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਤ ਗਿਰੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ-ਜਾਤ ਨਾਲ ਨਿਰੰਤਰ ਆਵਾ-ਗਮਨ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਥਾਨਾਏਲ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਚਨ ਸੀੜੀ ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਸੱਚ ਸੱਚ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਉਤਰਦੇ ਵੇਖੋਗੇ।’ ਇੱਥੇ ਉੱਧਾਰਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਰਹੱਸਮਈ ਸੀੜੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਚਾਰ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।” *Review and Herald*, November 11, 1890.

ਯਾਕੂਬ ਦੇਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੈ; ਉਹ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੀੜੀ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਦੇਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਕਿ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੀ ਸਮਝ ਖੋਲ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੁਜ਼ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਬੇਲ—ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਘਰ—ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਮਸੀਹ, ਜੋ ਸੀੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਉਤਰਦੇ ਦੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੰਚਾਰ ਦਾ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ, ਜ਼ਖਰਿਆਹ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਇਸ ਬਾਰੇ *Review and Herald*, July 20, 1897 ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਰਤਦੀ ਹੈ।

“ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹੇ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਜਣਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਸਥਿਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਢਾਕਣ ਵਾਲੇ ਕਰੂਬ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਵਾਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਾਂ ਦੁਆਰਾ।”

“ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵ” ਕੌਣ ਹਨ? ਫ਼ਰਿਸ਼ਤੇ। “ਆਪਣੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਖੜ੍ਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜੀਵਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨਾਲ ਨਿਰੰਤਰ ਸੰਚਾਰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।” ਇਹੀ ਸੀੜੀ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸੀੜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੀ।

“ਸੁਨਹਿਰਾ ਤੇਲ ਉਸ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਚੀਵਿਆਂ ਨੂੰ ਭਰਪੂਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਝਿਲਮਿਲਾ ਕੇ ਬੁੱਝ ਨਾ ਜਾਣ। ਜੇ ਐਸਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੁਰਾਈ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਪੂਰਾ ਕਾਬੂ ਰੱਖਦੀਆਂ।”

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਭੇਜਦਾ ਹੈ, ਤਦੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸੋਨੇ ਵਰਗੇ ਤੇਲ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਡੇਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣਾਈ ਦੇਵੇ, “ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ

ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੋ," ਤਦੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ, ਉਹ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਾਂਗ ਇਹ ਪਾਉਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪ ਹੀ ਉਹ ਤੇਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਮੂਸਾ ਵਾਂਗ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ, "ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਵਿਖਾ," ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹਨਾਂ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਨਾਲੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਸੋਨੇ ਵਰਗਾ ਤੇਲ ਸਾਡੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। "ਨਾ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ, ਨਾ ਬਲ ਨਾਲ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ, ਸੈਨਾਂ ਦੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਇਹ ਵਚਨ ਹੈ।" ਧਰਮ ਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਚਮਕਦਾਰ ਕਿਰਣਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਦੀਵਿਆਂ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੇ ਹਨ। Review and Herald, July 20, 1897.

ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਸੀੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਚਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਜ਼ਖਰਯਾਹ ਸਾਨੂੰ ਦੋ ਸੁਨਹਿਰੀ ਨਲੀਆਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੀੜ੍ਹੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਮੁੱਖ ਧਾਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜ਼ਖਰਯਾਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਸੁਨਹਿਰੀ ਨਲੀਆਂ ਆਖਦਾ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨੇ ਹਨ ਜੋ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸੀੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸੀੜ੍ਹੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਸੰਚਾਰ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ।

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਇਸ ਨੂੰ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨਾਲ ਜੋੜਦੀ ਹੈ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਪੁਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਯਾਕੂਬ ਦੇ ਠਹਿਰਾਓ ਦਾ ਸਮਾਂ ਮੱਤੀ 25 ਅਤੇ ਹਬਕੁਕ 2 ਦਾ ਉਹੀ ਠਹਿਰਾਓ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ: "ਭਾਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਰੀ ਕਰੋ, ਤਦ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ।"

ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਜ਼ਖਰਿਆਹ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਠਹਿਰਾਅ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਹੈ।

ਠਹਿਰੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਅਨੁਯਾਇਆਂ ਦੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀ ਹੋ।

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਖਦਾਈ ਬਚਨ ਜੋ ਕਦੇ ਸੁਣੇ ਗਏ, 'ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।'"

ਤੁਸੀਂ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਡੇਲਣ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਯਾ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਬਚਨ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਤੇਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਮੁਕਟਧਾਰੀ ਚਮਤਕਾਰ

ਇੱਕ ਠਹਿਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣਾ ਤਾਜਪੋਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਰਤੱਬ ਕੀਤਾ—ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਜੀ ਉਠਾਇਆ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਸੁਨੇਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, "ਲਾਜ਼ਰ ਬੀਮਾਰ ਹੈ। ਆਓ, ਉਸ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰੋ।" ਪਰ ਯਿਸੂ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

ਭੈਣ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਚੇਲੇ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਠੋਕਰ ਖਾ ਗਏ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਮਸੀਹਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਠਹਿਰਿਆ ਰਿਹਾ।

ਲਾਜ਼ਰ ਕੋਲ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮਸੀਹ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਦਇਆ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਠਹਿਰਿਆ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਗਾ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹਠੀਲੇ, ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੋਰ ਇੱਕ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ "ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਅਤੇ ਜੀਵਨ" ਹੈ।

ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ, ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਗਰੀਬ, ਭਟਕਦੀਆਂ ਭੇੜਾਂ ਉੱਤੇ, ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਆਸ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਨੁਤਾਪਹੀਣਤਾ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦਾ ਦਿਲ ਟੁੱਟ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦੇਵੇ ਕਿ ਉਹੀ ਪੁਨਰਸਥਾਪਕ ਹੈ, ਉਹੀ ਜੋ ਕੇਵਲ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਅਮਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਐਸਾ ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਯਾਜਕ ਗਲਤ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਲਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਬੈਥਨੀ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਦੇਰੀ ਦਾ ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ।” *The Desire of Ages*, 529.

ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਠਹਿਰਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇ ਸਕੇ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਅਚਰਜ—ਲਾਜ਼ਰਸ ਨੂੰ ਜੀ ਉਠਾਉਣਾ—ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦਿਵਯਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੋਹਰ ਸੀ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਬੁੱਧਵਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖੜਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੋਹਰਬੰਦੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ 144,000 ਦੀ ਮੋਹਰਬੰਦੀ ਦਾ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਲਾਜ਼ਰ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਕਿਸੇ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ, ਜੋ ਅਪਰਾਧਾਂ ਅਤੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਰਦਾ ਹੋਵੇ, ਜੀਉਂਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਲਾਜ਼ਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਮੌਤ ਨੂੰ ਨੀਂਦ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਸਭ ਸੌ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਦੇਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਲਾਜ਼ਰਸ ਨੂੰ ਜੀ ਉਠਾਏਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਏਗਾ। ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਮਸਤਕ-ਭੂਸ਼ਣ ਚਮਤਕਾਰ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ 144,000 ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਝੰਡੇ ਵਾਂਗ ਉੱਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ਖਰਿਆਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਝੰਡਾ ਮੁਕਟ ਵਿੱਚ ਜੜੇ ਰਤਨਾਂ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਮੋਰਧਨਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਰਮ ਹੈ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਉਡੇਲਿਆਂ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨਾਲ, ਦੇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੀੜ੍ਹੀ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਦੂਤ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਉਤਰਦੇ ਹਨ, ਓਹੀ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਵਿਜੈਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਿੱਤਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਵੱਲ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਜਿੱਤਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੀ ਕਿਸ ਨਾਲ ਤੁਲਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ—*Spirit of Prophecy*, volume 4, page 250.

“ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਇੰਨੀ ਦਲੀਲ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ ਫੈਲੀ, ਭਾਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਸੀ ਜੋ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਝੰਡੇ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਦੇਹ ਸੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਯਰੂਸ਼ਲੇਮ ਵਿੱਚ ਜੇਤੂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਮੌਕੇ ‘ਤੇ, ਤਿਉਹਾਰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਰ ਭਾਗ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਪਹਾੜ ਵੱਲ ਉਮੜ ਪਏ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਘੜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਉੱਚਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ, ‘ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ!’ [ਮੱਤੀ 21:9.] ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵੀ, ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਮੜ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ—ਕੁਝ ਜਿਰਿਗਿਆਸਾ ਵਸ, ਕੁਝ ਕੇਵਲ ਠੱਠਾ ਉਡਾਉਣ ਲਈ—ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ‘ਵੇਖੋ, ਦੁਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ!’”

ਵਿਜਯੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਆਓ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹੀਏ ਕਿ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ 21 ਫ਼ਰਵਰੀ, 1901 ਦੇ The Youth Instructor ਵਿੱਚ ਵਿਜਯੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਹੈ।

ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁਹਾਵਣਾ ਮੌਸਮ ਸੀ। ਜੈਤੂਨ ਦਾ ਪਹਾੜ ਹਰਿਆਲੀ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਾਗ਼-ਬਗੀਚੇ ਨਾਨਾਵਿਧ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਸੋਭਾ ਨਾਲ ਸੁੰਦਰ ਲੱਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਤਿਉਹਾਰ ਲਈ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ।

ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਾਜ਼ਰਸ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ।

“ਉਧਾਰਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਚਮਤਕਾਰ, ਅਰਥਾਤ ਲਾਜ਼ਰ ਨੂੰ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉਠਾਉਣਾ, ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਅਦਭੁੱਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ-ਭਰੀ ਭੀੜ ਉਸ ਥਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।”

ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਵਿਜੈਯਾਤਰਾ-ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੈਥਨੀ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਇਹ ਠਹਿਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਅੱਧਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਬਫਾਰੋ ਪਿੰਡ ਵੱਲ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ: “ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜਾਓ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਗਧੀ ਬੱਝੀ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਪਾਓਗੇ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੋ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਲਿਆਓ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਆਖੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿਓ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ; ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦੇਵੇਗਾ।”

ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਵਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰਾਜਸੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਊਦ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੱਛੇਰੂ ਲੱਭਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਆਏ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਬੈਠਕ ਲਈ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਜਾਨਵਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਆਸਣ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੀ, ਹਵਾ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਦੀਆਂ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੂੰਜ ਉੱਠੀ। ਉਸ ਨੇ ਰਾਜਸਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਬਾਹਰਲਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਧਾਰਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਦਰਬਾਰੀ ਵਸਤੂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਿਪਾਹੀ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜੇਹੇ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਤਸੁਕ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਉਤੇਜਿਤ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਬਣਨ ਲਈ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਲੋਕ ਕੌਣ ਸਨ?

ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਭੁਲਾਵਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਘੜੀ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਰੋਮੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਹੋਈ ਹੋਈ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਖਦੇੜੀ ਗਈ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਯਹੂਦੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਜ਼ਾਲਿਮ ਦੇ ਜੁਏ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਈ ਹੋਈ। ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, “ਕੀ ਉਹ ਇਸੇ ਸਮੇਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਫਿਰ ਰਾਜ ਵਾਪਸ ਦੇਵੇਗਾ?” ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤੇ ਨਬੀ ਦੇ ਇਸ ਬਚਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ: “ਹੇ ਸਿਓਨ ਦੀ ਧੀਏ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਨੰਦ ਕਰ; ਹੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਧੀਏ, ਜੈਕਾਰਾ ਮਾਰ: ਵੇਖ, ਤੇਰਾ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਉਹ ਧਰਮੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਵਾਲਾ; ਨਿਮਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਗਧੇ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੈ।” ਹਰ ਕੋਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਉਸ ਪੁਰਾਤਨ ਬਚਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਾੜ ਅਤੇ ਘਾਟੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜੈਕਾਰਾ ਗੂੰਜ ਉਠਦਾ ਹੈ, “ਦਾਊਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ਾਨਾ!” — ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ — “ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਸਰਬੱਚ ਵਿੱਚ ਹੋਸ਼ਾਨਾ।”

ਉਸ ਜਲੂਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਤਮ ਜਾਂ ਵਿਲਾਪ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਹੜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵੱਲੋਂ ਚੰਗੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਰਾਹ ਕੌਣ ਦਿਖਾਂਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਓਦੀਕਿਆਈ ਸਨ।

ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਕੋਲ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਜਦਕਿ ਉਹ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਉਂਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਜਾਨਵਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਸਵਾਰ ਸੀ। ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲੇ ਅਤੇ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾ ਸਨ, ਹੁਣ ਚੰਗੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ, ਖੁਸ਼ੀ ਭਰੇ ਹੋਸ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਗੁੰਜਦਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਹੋਏ। ਲੰਗੜੇ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਖਜ਼ੂਰ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਤੋੜ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਵਿਛਾਉਂਦੇ ਗਏ।

ਕੇੜੀ, ਜੋ ਕਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਸਤੂ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਵਿਛਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, “ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਭਲਾ ਹੈ: ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਦਇਆ ਸਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।”

ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਭੂਤ-ਪ੍ਰੇਤ-ਗ੍ਰਸਤ ਮਨੁੱਖ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਸਹੀ ਹੋਸ਼-ਹਵਾਸ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਜੋੜਦਾ ਹੋਇਆ: ‘ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਆਨੰਦਿਤ ਹਾਂ।’

ਮੁੜ ਜੀ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮਰੇ ਹੋਏ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸਤੁਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਵਿਧਵਾ ਅਤੇ ਅਨਾਥ ਉਸ ਦੇ ਅਦਭੁੱਤ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਨਿੱਕੇ ਬੱਚੇ, ਰੋਗਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੋਕ, ਅਤੇ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁੜ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਧਾਰਕ ਦੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਖਜ਼ੂਰ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਵਿਛਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਯਿਸੂ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਠਹਿਰੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਉਡੇਲਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਖੋਲ੍ਹਣ ਗੀ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਵਜੋਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਯਿਸੂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਹਾਂ।

ਇਹ ਵਿਜਯੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਉਠਾਉਣਗੇ।

ਇਹ ਲੋਕ ਕੌਣ ਹਨ? ਇਹ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਰਮੀਤਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼—ਸਾਨੂੰ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਤੋਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ, ਮੁਰਦੇਪਣ ਤੋਂ ਜੀਉਂਦੇ, ਕੇੜੀਪਣ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼—ਮਹਿਮਾਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸੰਚਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਪੂਰਵਛਾਇਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕੀ ਵਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਮਸੀਹ ਕਿਸ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੈ? ਇੱਕ ਗਏ ਉੱਤੇ। ਇਹ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਰਮੀਤਾ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਢੇ ਕੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ।

1840 ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ-ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਸੰਯਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੂਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਪਹਿਲਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੂਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਮੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਤਦ ਪੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਇਸਲਾਮ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ, ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਇਸ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।

ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਸਵੀਕਾਰ ਸੀ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਸਾਡੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਛਾਇਆ ਰੂਪ ਹੈ।

੧,੪੪,੦੦੦ ਦੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਰਮੀਤਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣਾ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਡੇਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆਂ ਅਤੇ ਕੋਡੀਆਂ ਲਈ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਗਏ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼।

1844 ਦੇ ਗਰਮੀ ਅਤੇ ਸਰਦ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, “ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।” ਉਸ ਵੇਲੇ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਅਤੇ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਦੋ ਵਰਗ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ—ਇੱਕ ਵਰਗ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵੱਲ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਤੱਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਲਈ ਲਗਨ ਨਾਲ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਦੂਜਾ ਵਰਗ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਡਰ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਅਤੇ ਉਤੇਜਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ‘ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤਕ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸੀ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਦੂਲਾ ਆਇਆ, “ਜਿਹੜੇ ਤਿਆਰ ਸਨ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ।” ਇੱਥੇ ਜਿਸ ਦੂਲੇ ਦੇ ਆਉਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਮਸੀਹ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ-ਗ੍ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। . . . ਮਹਾਨ ਸੰਘਰਸ਼, 427

ਵਿਜੈਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਰਾਜੇ ਦਾ ਆਉਣਾ ਹੈ। 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ, ਉਹ ਰਾਜਪਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਵਿਜੈਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੈ।

ਇਹ ਇਸੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਅਵਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਵਰਗ ਆਪਣੀ ਨਿਯਤੀ ਵਿੱਚ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

1844 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘੋਸ਼ਣਾ, “ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ,” ਨੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਆਗਮਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਨਿਯੁਕਤ ਸਮੇਂ ਦੂਲਾ ਆਇਆ, ਪਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਿਨਾਂ ਵਾਲੇ ਦੋ ਕੋਲ, ਵਿਆਹ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ। “ਜੇ ਤਿਆਰ ਸਨ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਚਲੇ ਗਏ; ਅਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ”—ਕੀ?—“ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ।” ਉਹ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਦੇਹਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਜ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਨੁਯਾਈਆਂ ਨੂੰ “ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਜਦ ਉਹ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਮੁੜੇਗਾ।” ਲੂਕਾ 12:36। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।” ਦਿ ਗ੍ਰੇਟ ਕਾਂਟਰੇਵਰਸੀ, 427.

ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਹਵਾਲੇ

ਕੁਝ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਇਸ ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਾਂਗੇ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੇ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਕਰਾਂਗੇ।

ਜਦੋਂ ਦੂਲਾ ਦੇਰ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਦੋਂ ਉਹ ਸਭ ਝਪਕੀਆਂ ਲੈਣ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁੱਤ ਗਈਆਂ। ਮੱਤੀ 25:5।

ਇੱਥੇ ਹੀ, 22 ਮਾਰਚ, 1844, ਵਿਲੰਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਿਆਂ।

22 ਮਾਰਚ, 1844, ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਰੀਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਰਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕੀਤਾ।

ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਸਮਝ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ: ‘ਭਾਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਰੀ ਕਰੇ, ਤਦ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ; ਉਹ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ।’

ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਤੂੰ ਅੰਤ ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਲੈਂਦਾ ਜਾ: ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੜਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 12:12-13.

ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ:

ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ 1335 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਤੂੰ ਅੰਤ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਲੱਗਾ ਰਹ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਵਿਸਰਾਮ ਕਰੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਂਗਾ।

1335 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਕੇਵਲ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ 1335 ਦਾ ਅੰਤ 1843 ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਸ਼ੀਸ਼ ਕੇਵਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹੋ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਹੈ। "ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂ ਉਡੀਕ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉੱਚਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ; ਧੰਨ ਹਨ ਉਹ ਸਾਰੇ ਜਿਹੜੇ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਸਾਯਾਹ 30:18.

ਉਡੀਕ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ ਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨ ਹੋਵੋਗੇ।

ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਅਜੇ ਇਕ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੋਲੇਗਾ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰੇਗਾ; ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦੇਰ ਕਰਦਾ ਜਾਪੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਆਵੇਗਾ, ਇਹ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਹਬਕੁਕ 2:3।

ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਭੁੱਲ-ਸਮਝ ਹੀ ਠਹਿਰਾਓ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੀ। ਦਰਸ਼ਨ ਇੱਕ ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ—22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844। ਇਹ ਝੂਠਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇਗਾ, ਪਰ ਭੁੱਲ-ਸਮਝ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਰੀ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਲੱਗੇਗਾ।

ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹੀ ਇਸ ਗਲਤਫਹਮੀ ਨੂੰ ਰਚਿਆ ਸੀ? ਹਾਂ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਇਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ 1843 ਚਾਰਟ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਗਲਤਫਹਮੀ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ। ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਨਿਰਣਾਇਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 1843 ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ 1843 ਵਿੱਚ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ "if" ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ 1843 ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ, ਹਬਕੁਕ 2 ਦੀ ਇੱਕ ਪੁਰਤੀ। 1843 ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜਤਾਪੂਰਵਕ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇਸ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੇ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ।

"ਧੰਨ ਹਨ ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਵੇਖੀਆਂ ਜੋ 1843 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਵੇਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪੂਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ; ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਲਦੀ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਵੱਧ ਕੇ ਉੱਚੀ ਪੁਕਾਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਦਾਨੀਏਲ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ।" Manuscript Releases, volume 21, 437.

ਦਾਨੀਏਲ 12:12-13 ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ: "ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।"—"ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ 1335 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ 1843 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ," ਇਹੀ 12ਵੀਂ ਆਯਤ ਹੈ।

ਆਯਤ 13:

ਪਰ ਤੂੰ ਅੰਤ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਰਾਹੇ ਤੁਰਿਆ ਜਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਵਿਸਰਾਮ ਪਾਏਂਗਾ, ਅਤੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 12:12-13.

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਆਇਤਾਂ 12 ਅਤੇ 13 ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਜੋੜਦਿਆਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 1335 ਦੀ ਆਸ਼ੀਸ਼ 1843 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਸਮੇਂ-ਬਿੰਦੂ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ

ਜਿੱਤਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸੀੜੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਉਤਰਦੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਵਾਅਦੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਅਦੇ ਦੀਆਂ ਦੋ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।